

Sancti Gregorii Papæ Primi Cognomento Magni Opera

In Tres Tomos Distributa. Ex quamplurimis MSS. Codicibus emendata ;
Additæ Sunt Quædam Notæ in Dialogos & Epistolas ejusdem S. Gregorii

Gregor <I., Papst>

Lutetia Parisiorum, 1675

Homilia XXVIII. Habita ad populum in basilica sanctorum Nerei & Achillei,
die Natalis eorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74915)

dio non potest persequi, persequitur oratione. Et **A**ste regnum ex qua morte pervenerit scimus. Nos si pro Christo corpus non ponimus, saltem animum vincamus. Placatur Deus isto sacrificio: approbat in iudicio pietatis suae victoriam pacis nostrae. Certamen enim nostri cordis aspicit: & qui post vincentes remunerat, nunc deertantes iuvat, per Dominum nostrum Jesum Christum filium suum, qui cum eo vivit & regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. Amen.

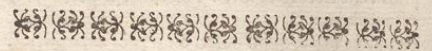
Mat. 5. 2 **M**at. 5. 2
Pf. 108.
Marc. 11. c
Hier. 8. c
Exod. 18. e
1. Reg. 12. d
Hier. 8.
Mat. 6. b
Luc. 6. c

Mat. 5. 2
Pf. 108.
Marc. 11. c
Hier. 8. c
Exod. 18. e
1. Reg. 12. d
Hier. 8.
Mat. 6. b
Luc. 6. c

ste regnum ex qua morte pervenerit scimus. Nos si pro Christo corpus non ponimus, saltem animum vincamus. Placatur Deus isto sacrificio: approbat in iudicio pietatis suae victoriam pacis nostrae. Certamen enim nostri cordis aspicit: & qui post vincentes remunerat, nunc deertantes iuvat, per Dominum nostrum Jesum Christum filium suum, qui cum eo vivit & regnat in unitate Spiritus sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. Amen.

Lectio sancti Evangelij secundum Joannem.

B **I**n illo tempore: Erat quidam regulus, cuius filius infirmabatur Capharnaum. Hic cum audisset quia Iesus veniret à Iudaea in Galileam, abiit ad eum, & rogabat eum ut descenderet, & sanaret filium ejus. Incipiebat enim mori. Dixit ergo Iesus ad eum: Nisi signa & prodigia videritis, non creditis. Dicit ad eum regulus: Domine, descende priusquam moriatur filius meus. Dicit ei Iesus: Vade, filius tuus vivit. Credit homo sermoni quem dixit ei Iesus, & ibat. Iam autem eo descendente, servi occurrerunt ei, & nuntiaverunt dicentes, quia filius ejus viveret. Interrogabat ergo horam ab eis, in qua melius habuerit. Et dixerunt ei, quia heri hora septima reliquit eum febris. Cognovit ergo pater quia illa hora erat, in qua dixerat ei Iesus: Filius tuus vivit. Et credit ipse, & domus ejus tota.

HOMILIA XXVIII.

Habita ad populum in basilica sanctorum Nerei & Achillei, die Natalis eorum.

D **L**ectio sancti Evangelij, quam modò fratres audistis, expositione non indiget. Sed ne hanc taciti praeterisse videamur, exhortando potius, quam exponendo in ea aliquid loquamur. Hoc autem nobis solummodo de expositione video esse requirendum, cur is qui ad salutem filio petendam venerat, audivit: [Nisi signa & prodigia videritis, non creditis.] Qui enim salutem filio quaerebat, proculdubio credebatur. Neque enim ab eo quaereret salutem, quem non crederet salvatorem. Quare ergo dicitur: [Nisi signa & prodigia videritis, non creditis.] qui antè credidit, quam signum videret? Sed mementote quid petiit, & aperte cognoscetis quia in fide dubitavit. Poposcit namque ut descenderet, & sanaret filium ejus. Corporalem ergo praesentiam Domini quaerebat, qui per spiritum nusquam deerat. Minus itaque in illum credidit, quem non putavit posse salutem dare, nisi praesens esset & corpore. Si enim perfecte credidisset, proculdubio sciret, quia non esset locus ubi non esset Deus. Ex magna ergo parte diffusus est: quia virtutem non dedit majestati, sed praesentiae corporali. Salutem itaque filio petiit, & tamen in fide dubitavit: quia cum ad quem venerat, & potentem ad curandum credidit, & tamen morienti filio esse absentem putavit. Sed Dominus, qui rogatur ut vadat, quia non desit ubi invitatur, indicat: solo jussu salutem reddidit, qui voluntate omnia creavit. Quia in re hoc est nobis solerter intuentium, quòd sicut Evangelista alio testante didicimus, Centurio ad

Mat. 8.

Dominum venit, dicens: *Domine, puer meus jacet paralyticus in domo mea, & male torquetur.* Cui à Jesu protinus responderetur: *Ego veniam & curabo eum.* Quid est quod regulus rogat ut ad eum filium veniat, & tamen ire corporaliter recusat; ad servum verò Centurionis non invitatur, & tamen se corporaliter ire pollicetur? Reguli filio per corporalem presentiam non dignatur adesse, Centurionis servo non dedignatur occurrere. Quid est hoc, nisi quod superbia nostra retunditur, qui in hominibus non naturam qua ad imaginem Dei facti sunt, sed honores & divitias veneramus? Cumque pensamus quæ circa eos sunt, profectò interiora minimè videmus: dum ea consideramus quæ in corporibus despecta sunt, negligimus pensare quod sunt. Redemptor verò noster ut ostenderet quia quæ alta sunt hominum, despicienda sunt; & quæ despecta sunt hominum, sanctis despicienda non sunt: ad filium reguli ire noluit, ad servum Centurionis ire paratus fuit. Incepata est ergo superbia nostra, quæ nescit pensare homines propter homines. Sola, ut diximus, quæ circumstant hominibus pensat, naturam non aspiciat, honorem Dei in hominibus non agnoscit. Ecce ire non vult filius Dei ad filium reguli: & tamen venire paratus est ad salutem servi. Certè si nos cuiuspiam servus rogaret ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet, dicens: Non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de celo venit qui servo in terra occurrere non despiciat: & tamen humiliari in terra contemnimus, qui de terra sumus. Quid verò apud Deum vilius, qui de terra sumus. Quid verò apud Deum vilius, quid despectius esse potest, quam servare honorem apud homines, & interni testis oculos non timere? Unde & in sacro Evangelio ad Phariseos Dominus ait: *Vos estis qui justificatis vos coram hominibus, Deus autem novit corda vestra: quia quod hominibus altum est, abominabile est apud Deum.* Notate fratres, notate quod dicitur. Si enim quod hominibus altum est, abominabile est apud Deum; cordis nostri cogitatio tantò apud Deum in imo est, quantò hominibus in alto: & humilitas cordis nostri tantò apud Deum in alto est, quantò hominibus in imo. Despiciamus ergo si quid boni gerimus: nulla nos nostra inflat operatio, non rerum abundantia, non gloria extollat. Si quibuslibet ex bonis affluentibus intus intumescimus, Deo despecti sumus. Quò contrà de humilibus Psalmista dicit: *Custodiens parvulos Dominus.* Quia parvulos humiles appellat, postquam sententiam protulit, consilium subjungit: nam quasi quæreremus quid ipse ad hæc faceret, adjunxit: *Humiliatus sum, & liberavit me.* Hæc ergo cogitate, fratres, hæc tota intentione pensate. Nolite in proximis vestris mundi hujus bona venerari. Hoc propter Deum honorate in hominibus, quibus tamen commissi non estis, quòd facti sunt ad imaginem Dei. Quod tunc proximis verè servatis, si apud vosmetipsos prius in corde non intumescitis. Nam qui se adhuc pro rebus transitoris extollit, nescit in proximo venerari quod maneat. Nolite ergo in vobismetipsis pensare quod habetis, sed quid estis. Ecce mundus qui diligitur, fugit. Sancti isti, ad quorum tumbam consistimus, florentem mundam mentis despectu calcaverunt. Erat vita longa, salus continua, opulentia in rebus, secunditas in propagine, tranquillitas in diuturna pace: & tamen cum in seipso floreret, jam in eorum cordibus mundus aruerat. Ecce jam mundus in seipso aruit, & adhuc in cordibus nostris floret. Ubique mors, ubique luctus, ubique desolatio, undique percutimur, undique amaritudinibus replemur: & tamen caeca mente carnalis concupiscentiæ ipsas ejus amaritudines amamus, fugientem sequimur, labenti inhæremus. Et quia labentem retinere non possumus, cum ipso labimur, quem cadentem tenemus. Ali-

Luc. 16. e

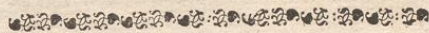
Ps. 114. b

Ibid.

quando nos mundus retraxit à Deo: nunc tantis plagis plenus est, ut ipse nos jam mundus mittat ad Deum. Pensate ergo quia nulla sunt quæ temporaliter currunt. Finis temporalium ostendit, quàm nihil sit quod transire potuit. Casus rerum indicat, quia res transiens & tunc prope nihil fuit cum stare videretur. Hæc ergo, fratres charissimi, sollicita consideratione pensate, in æternitatis amore cor figite; ut dum terrena culmina adipisci contemnitis, perveniatis ad gloriam, quàm per fidem tenetis, per Jesum Christum Dominum nostrum, qui vivit & regnat Deus cum Patre in unitate Spiritus sancti, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

B Lectio sancti Evangelij secundum Marcum.

IN illo tempore: *Recumbentibus undecim discipulis, apparuit illis Iesus, & exprobravit incredulitatem eorum, & duritiam cordis: quia his qui viderant eum resurrexisse, non crediderunt. Et dixit eis: Euntes in mundum unversum, predicare Evangelium omni creatura. Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit: qui vero non crediderit, condemnabitur. Signa autem eos qui crediderint, hæc sequentur. In nomine meo demonia ejicient, linguis loquentur novis, serpentes tollent: & si mortiferum quid biberint, non eis nocebit. Super agros manus imponent, & bene habebunt. Et Dominus quidem Iesus postquam locutus est eis, assumptus est in calum, & sedet à dextris Dei. Illi autem profecti predicaverunt ubique, Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis.* Cap. 16. e

HOMILIA XXIX.

D *Habita ad populum in basilica beati Petri Apostoli, in Ascensione Domini.*

QUOD resurrectionem Dominicam discipuli tardè crediderunt, non tam illorum infirmitas, quàm nostra, ut ita dicam, futura firmitas fuit. Ipsa namque resurrectio illis dubitantibus per multa argumenta monstrata est: quæ dum nos legentes agnoscimus, quid aliud quàm de illorum dubitatione solidamur? Minus enim mihi Maria Magdalene præstitit quæ citius credit, quàm Thomas qui diu dubitavit. Ille etenim dubitando, vulnerum cicatrices tetigit, & de nostro pectore dubietatis vulnus amputavit. Ad insinuandam quoque veritatem Dominicæ resurrectionis notandum nobis est quid Lucas referat, dicens: *Converscens præcepit eis, ab Hierosolymis ne discederent.* Et post pauca: *Videntibus illis elevatus est, & nubes suscepit eum ab oculis eorum.* Notate verba, signate mytheria. *Converscens elevatus est.* Comedit, & ascendit: ut videlicet per effectum comestionis veritas patesceret carnis. Marcus verò priusquam cælum Dominus ascendat, eum de cordis atque infidelitatis duritia increpasse discipulos memorat. Qua in re quid considerandum est, nisi quòd idcirco Dominus tunc discipulos increpavit, cum eos corporaliter reliquit, ut verba quæ recedens diceret, in corde audientium arctius impressa remaneret? Increpatà igitur eorum duritiâ, quid admonendo dicat, audiamus. *[Euntes in mundum unversum, predicare Evangelium]*

Ioan. 20.

Act. 1. b

Ibid.